

MIJN REIS

Fulltime Avonturier

Een vrij en avontuurlijk leven, dat wilde Tamar Valkenier. Op haar achtentwintigste besloot ze afstand te doen van al haar bezittingen en haar veilige leven en te kiezen voor het avontuur. Twee jaar lang fietste ze de wereld rond. Eerst in Europa en toen steeds verder. Ze reisde vier maanden door Mongolië met haar paard, kameel en hond en liep 600 kilometer door Jordanië. Haar avonturen deelt ze nu in haar boek *Fulltime Avonturier*, dat op 7 april verschijnt. Lees hier alvast een voorproefje.

PLOTS VOEL IK EEN HARDE RUK aan het touw waaraan ik mijn paard Izgi leid. Hij heeft het in zijn bol gekregen en galoppeert bij me weg. Mijn andere paard Tor schrikt daarvan en rent de andere kant op. Het touw dat ik tussen de paarden had gespannen slaat tegen mijn achterhoofd, waardoor ik voorover op de grond klap. Meteen gutst het bloed over mijn gezicht. Ik heb met mijn hoofd een scherpe steen geraakt.

Ik krabbel op, grijp naar mijn hoofd en zie nog net dat beide paarden nog steeds rennen en uit alle macht proberen hun bepakking af te schudden. Mijn hond Tetti rent erachteraan en al snel verdwijnen ze achter de horizon.

Het bloed stroomt over mijn hand en langs mijn voorhoofd door mijn wimpers, waardoor ik nauwelijks nog wat kan zien. Hè, wát is er net gebeurd? Vier maanden is alles goed gegaan. Ik heb al 1600 kilometer afgelegd met deze dieren. Ik heb goed voor ze gezorgd en zij ook voor mij. We zijn op plekken gekomen waar ik zonder hen nooit had kunnen komen. Vier maanden zijn we diep in de wildernis van de Altaj bergen gedoken. We hebben ons ondergedompeld in een eeuwenoude cultuur die hier nog springlevend is en

geleefd tussen en als de nomaden. Bijna waren we terug bij meneer Dalaikhan. Daar zijn we de tocht begonnen en ik zou als een trotse moeder mijn dieren weer netjes thuis brengen. Maar vlak voor het einde van de tocht, gaat het mis. Goed mis.

Ik sta in mijn eentje, zonder dieren, zonder spullen ergens op de steppe van Mongolië en ik voel mijn hart kloppen door mijn schedel. Het bloed stroomt nog steeds en ik begin wat draaierig te worden. Ik druk mijn handen op de wond in een poging het bloeden te stelpen, terwijl ik een motorfiets hoor remmen. Een tweetal mannen stopt en begint druk tegen me te praten. Mijn Kazachs is nog onvoldoende om het allemaal te volgen, maar ik herken de woorden 'Dokter? Ziekenhuis?'

Ik stuur ze weg. Ik probeer duidelijk te maken dat ik twee paarden en een hond heb en dat ze die moeten vinden. 'Die kant op. Vind ze, alsjeblieft!' De mannen knikken, scheuren ervan door en niet veel later stopt een tweede motorrijder. 'Dokter? Ziekenhuis?' Deze keer stap ik wel achterop.

We rijden in dezelfde richting als de vorige motorfiets en mijn dieren, tot de man stopt bij een klein gebouw, waar hij op alle deuren klopt. 'Ziekenhuis,' zegt hij, maar voorlopig zie ik daar nog weinig van. De verf bladdert van de muren, de ramen zijn kapot en nergens hangt een bordje om me te vertellen dat ik hier een dokter zou moeten kunnen vinden. De man haalt zijn schouders op, spreekt een aantal mensen aan op straat en nadat er flink is →

rondgebeld, doet er eindelijk iemand open. Het is de verpleegster.

Eenmaal binnen, wijst ze naar een stoffige bank in de hoek. 'Zitten', zegt ze en maakt verder weinig woorden aan me vuil. Terwijl ik om me heen kijk naar een spiegel om mijn wond te bekijken, hoor ik dat mijn chauffeur buiten zijn motor start en er weer vandoor gaat. Ik zucht in de wetenschap dat ik nu ben overgeleverd aan deze vrouw, die ik een paar latex handschoentjes van de wasbak zie pakken, waar ze vervolgens bloedspetters van een vorige patiënt staat af te vegen. Ze gebaart me nog eens dat ik moet gaan zitten en pakt een flesje uit de kast met op het label 'Desinfectie'. Al twee jaar over datum, zie ik als ik de verpakking inspecteer. Ze doet er wat van op een smoezelig stukje papier en stomgeslagen laat ik toe dat ze daarmee een paar keer mijn hoofd dept. Ik lijk wel in een slechte film beland. Ik zou maar wat graag wakker worden uit deze nachtmerrie en gewoon thuis bij mijn vader aan de keukentafel zitten.

Moederziel alleen, gewond en flink in de problemen, kan ik wel wat steun gebruiken. Terwijl ik me afvraag wat ik in hemelsnaam moet doen, komt een man met paardrijlaarzen en lange traditionele jas binnen. Met modderige vingers schudt hij me de hand en stelt zich voor als de dokter. Hij pakt wél een paar schone handschoentjes en kijkt vervolgens even naar mijn

hoofdwond. Hij komt direct zowel met diagnose als behandelplan en gebaart dat hij gaat hechten.

Ik kijk hem met grote ogen aan. Hechten? We gaan helemaal niet hechten, denk ik. Ik moet maken dat ik hier wegkom en ik moet mijn dieren vinden. Ik weet genoeg van ehbo om te begrijpen dat als je een vieze wond dichtnaait, het kan gaan ontsteken. Zo dicht bij mijn hersenpan en zo ver van een internationaal erkend ziekenhuis, lijkt me dat een heel slecht plan. Ik weet duidelijk te maken dat ik daar niet mee akkoord ga en vraag met behulp van Google Translate hoeveel verband de dokter heeft. Hij sputtert even tegen, maar geeft me uiteindelijk alles wat hij in zijn kast heeft liggen. Gelukkig had ik mijn portemonnee op zak, waarmee ik de beste man kan betalen.

Nadat de deal beklonken is, was ik zelf boven de wasbak het bloed van mijn gezicht en de zuster doet me een verband om. 'Rachmet', bedankt, zeg ik en drie kwartier nadat ik binnenwandelde, sta ik weer op straat.

Duizelig en overdonderd ga ik op een stoepje zitten. Ik weet even niet wat ik moet doen. Mijn hoofd knalt uit elkaar en mijn nek is inmiddels zo stijf geworden dat ik die amper kan bewegen. Zou ik een hersenschudding hebben? Moet ik iemand bellen? Wie dan? En wat heeft dat voor zin? Wat zou ik nu graag willen dat we nog samen waren...

Fulltime Avonturier, Tamar Valkenier (€20,99; kosmosuitgevers.nl)

